

[Sundhedsministeren]

ke for at gentage debatten eller at give anledning til, at vi begynder forfra, men fordi jeg synes, der er nævnt nogle forhold, som kræver en kommentar.

Jeg har meget svært ved at forstå, at dette forslag, som alene er et forslag om titelbeskyttelse og autorisation – et forslag, der på ingen måde berører forholdet til, hvem der skal have psykologhjælp, hvem der skal betale den, og i hvilket omfang den skal benyttes, men alene er et titelautorisationsspørgsmål – kan føre til, at man siger: Af hensyn til kvaliteten af psykolograpporterne i de sager, der bliver behandlet i kommunale socialforvaltninger eksempelvis, må vi have en autorisationsordning. Jamen der er jo ingen sammenhæng i den argumentation.

Mig bekendt er der ikke én eneste kommune, der har ansat ikkeuddannede psykologer som psykologer. De offentligt ansatte psykologer er blevet målt og vejret på deres uddannelseskriterier, inden de er blevet ansat, og derfor synes jeg ikke, der er nogen form for argumentation at hente i de forhold.

Endvidere bliver der brugt det udtryk, at man lægger liv og helbred i andres hænder, og at man derfor er nødt til at udelukke en hel del mennesker fra at benytte sig af titlen psykolog. Jamen er vi på vej til, at enhver form for behandling skal diskrimineres? Skal vi til at tage afstand fra alternative behandlingstilbud, som en lang række mennesker finder stor glæde ved, selv om de pågældende behandlere ikke er autoriserede?

Der danner sig en myte om farligheden af psykologbehandling. Jamen hvor er beviserne for, at dette er så usigelig farligt? Sundhedsstyrelsen, som er rådgiver på dette område, skønner ikke, at der er tale om farlighed, og hvis man støder på eksempler, hvor der er begået kvaksalveri, kan man konfrontere udøverne med de bestemmelser, vi har i lægeloven.

Jeg synes, vi skal prøve at holde tingene ude fra hinanden, sådan at vi i denne debat alene forholder os til det, som er beslutningsforslagets indhold, nemlig en faggruppes ønske om titelbeskyttelse og om autorisation.

Birgitte Husmark (SF):

Jeg synes, det er en beklagelig situation, vi står i, med en sundhedsminister, som er så meget i modsætning til et folketingsflertal, men det er ikke nogen uvant situation, desværre

heller ikke når det gælder psykologautorisation, idet en lang række sundhedsministre og indenrigsministre har været utrolig vanskelige at få i tale. Det sidste håber jeg imidlertid ikke vil blive tilfældet i forholdet til den nuværende minister med hensyn til at udarbejde et så godt forslag som muligt.

Når vi når til at skulle behandle et lovforslag om autorisation af psykologer, er det jo vigtigt, at vi har det bedst mulige grundlag at arbejde ud fra, og i den forbindelse vil jeg appellere kraftigt til sundhedsministeren om, at hun tager kontakt med alle relevante instanser, herunder ikke mindst Dansk Psykologforening, som har erfaring med en privat ordning, og man har jo fået besked på at understrege, at det netop er en privat ordning. Men ikke desto mindre ville det være meget fint, ikke mindst for de mennesker, der benytter sig af psykologhjælp og gerne vil have den bedst mulige beskyttelse med hensyn til at vide, hvem de kaster deres sjæl og deres følelser i hænderne på, at der bliver lavet et godt og sagligt stykke arbejde, som vi derefter kan vedtage her i Folketinget. Det vil jeg som sagt indtrængende appellere til ministeren om at tage vare på.

Køpke Christensen (FP):

Ministeren var inde på begrebet liv og helbred, og som jeg mener en tidligere taler var inde på, er det også vores opfattelse, at det arbejde, der udføres af advokater, revisorer osv., ikke er sammenligneligt med det, der hedder liv og helbred, altså sundhedstilstanden i Danmark. Vi synes ikke, liv og helbred skal tilsidesættes i forhold til den behandling, man får hos en advokat og en revisor osv., og derfor er det stadig væk vores opfattelse, at det er det rigtige, at befolkningen selv kan tage stilling til, hvilken behandling man ønsker. For det er jo det, det går ud på. Man har stadig væk den personlige frihed til selv at vælge. Der er ikke tale om, at man med dette beslutningsforslag tager afstand fra nogle behandlere, hvad ministeren også var inde på. Det er jo slet ikke det, det handler om. Man har stadig væk den personlige frihed til at vælge behandler. Det gøres bare mere klart for de pågældende, der ønsker en sådan behandling, hvad og hvem man går til. Det er det eneste, beslutningsforslaget går ud på. Og jeg kan ikke i min vildeste fantasi forestille mig, at det er noget, man kan have noget imod.